

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa R. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko P.K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 marca 2012 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 31 maja 2011 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy wyrokiem z dnia 31 maja 2011 r. oddalił apelację strony powodowej od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 maja 2009 r., oddalającego powództwo „R.” spółki z o.o. o zasądzenie od pozwanego P. K. kwoty 25.635,37 zł z odsetkami ustawowymi.

Strona powodowa wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego w postaci art. 498 § 1 k.c., art. 499 § 1 k.c., art. 61 k.c. i art. 11 w związku z art. 29 § 1 k.p., a także na podstawie

naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 381 k.p.c. i art. 385 k.p.c., wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie apelacji strony powodowej w całości oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania we wszystkich instancjach, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach procesu, bądź o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, albowiem w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, a nadto skarga jest oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, a na wypadek przyjęcia skargi do rozpoznania – o jej oddalenie, a także o zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wynika, że Sąd Najwyższy nie może odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wskazany wyżej przepis wymaga przede wszystkim tego, by zagadnienie prawne występowało „w sprawie”. Zagadnienie prawne powstaje zatem w związku z istniejącym w sprawie stanem faktycznym, a wyjaśnienie zagadnienia ma służyć

właściwemu rozstrzygnięciu sprawy. Tego warunku nie spełnia „zagadnienie prawne” sformułowane przez skarżącego jako pytanie o to, czy „z uwagi na zasady ekonomiki procesowej strona może skutecznie zgłaszać zarzut potrącenia przez cały okres trwania sprawy sądowej”, czyli także w postępowaniu apelacyjnym. Skonstruowane zostało bowiem w oderwaniu od podstawy rozstrzygnięcia, w której przyjęto, że oświadczenie pozwanego o potrąceniu jego wierzytelności z wierzytelnością strony powodowej zostało skutecznie złożone na rozprawie przed Sądem pierwszej instancji w dniu 18 sierpnia 2008 r. Nie można uznać więc, że przedstawiony przez skarżącego problem, odnoszący się do możliwości złożenia oświadczenia o potrąceniu w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji, występuje „w sprawie”, wobec czego nie ma też możliwości stwierdzenia, iż wykazana została potrzeba przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na tę przesłankę.

Odnośnie zaś do drugiego pytania nazwanego przez skarżącego zagadnieniem prawnym, a mianowicie „czy pozwany może skutecznie dokonać potrącenia swojej wierzytelności z wierzytelnością dochodzoną przez powoda, która powstała w wyniku bezprawnego zawładnięcia środków finansowych przez pozwanego”, to w ogóle nie ma możliwości uznania go za istotne zagadnienie prawne. Powołanie się na tego rodzaju przesłankę „przedsądu” wymaga bowiem sformułowania takiego zagadnienia oraz przedstawienia argumentów prawnych, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Jeżeli zaś chodzi o samo sformułowanie zagadnienia prawnego, podnieść należy dodatkowo, że zgodnie ze stanowiskiem wyrażanym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurejurisprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem

działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147). Lakoniczne pytanie skarżącego, nieodwołujące się nawet do treści przepisu prawa, którego miałyby dotyczyć wątpliwości, warunków tych nie spełnia.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony również w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona, nie można jednak uznać, że skarżący zdołał wykazać istnienie tej przesłanki. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie ma bowiem żadnych argumentów przemawiających za jej oczywistą zasadnością. Skarżący w istocie odwołał się bowiem do podstaw skargi, wskazując że „w przypadku, gdyby nie doszło do opisanego w skardze naruszenia prawa, a Sąd I i II instancji zastosowałby prawidłowo przepisy prawa materialnego i postępowania, tj. przyjąłby, że nie doszło do skutecznego potrącenia rzekomej wierzytelności pozwanego z należnością powoda, to zapadłby odmienny wyrok – zasądzący żadaną kwotę na rzecz strony powodowej. Tymczasem na skutek wadliwości interpretacji przez Sąd przepisów prawa powództwo uległo oddaleniu”. Odwołanie się dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania do podstaw skargi nie może zaś wywołać żadnego skutku nie tylko dlatego, że podstawy skargi nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, ale również z tego względu, iż rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.